

KERI ČIN

NEDOSTOJNA

■ Laguna ■

Copyright © 2018, Dragica Bradonjić
Copyright © ovog izdanja 2018, LAGUNA

*Dragi čitaoci,
želim da znate da je ova knjiga plod moje mašte, ne
zasniva se na istraživanju stvarnih događaja i svaka sličnost
likova sa stvarnim osobama, živim ili mrtvim, slučajna je.*

Autorka

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ovu knjigu posvećujem
svojim sestrama, Vesni i Ani.
Hvala vam što nikada niste
posumnjale u mene.*

Prolog

Beograd, 7. januar, 1993. godine

Gledam u plavičasto neonsko svetlo na tavanici. Znam da je to bolničko svetlo. Vid me polako izdaje, ali čujem. Ne osećam ništa. Nema bola. Telo koje leži na krevetu nije moje. Da jeste, smetali bi mi ljudi koji se motaju oko mene i pritiškaju mi stomak i grudi.

„Božić je, zaboga, a oni ne prestaju sa pucnjavom! Taman što sam počeo da večeram! Šta se dogodilo?“, čujem ljutiti, užurbani glas koji dopire sa vrata.

Sigurno pripada dežurnom hirurgu u Urgentnom i neka udaljena stanica u mom mozgu se pita je li položio Hipokratovu zakletvu ili ne.

„Standardno“, odgovara piskavi glas. „Trojica sa kapuljačama i naoružani do zuba. Meta je bio Nikola Senković. Svi ga znaju kao Nika.“

„Opet Senković? Nema ni mesec dana otkada su ranili Vladimira Senkovića, Senku. I tada sam bio dežuran. Jesu li oni rođena braća i šta im je ova žena?“

„Koliko znam, braća su, a ovo je Ana Senković, Nikolina žena. Bacila se preko njega da ga zaštiti i... Ranjena je sa tri metka.“

„Budala! Šta je sa Nikom? Je li preživio?“

„Ma, kakvi?! Jedan metak u čelo, a drugi u srce! Momci iz Hitne kažu da je bilo krvi do kolena.“

„Još jedan krimos manje na beogradskom asfaltu,“ doktor uzdahne. „Dobro, jesmo li stabilizovali ženu da može da izdrži operaciju?“

„Anesteziolog samo što nije stigao...“

Glasovi počinju da mi se mešaju. Nikola je mrtav! Moj Nino! Kako ću živeti bez njega? Neopisiv bol mi se naglo širi kroz grudi. Sve vreme sam se plašila ovoga, ali sam se nadala da se nikada neće dogoditi. Trebalo je da me poslušaju da danas ne izlazimo. Možda se ovo ne bi dogodilo. Možda bismo dobili još malo zajedničkog života... Još koji dan, nedelju, godinu... Želim li da živim bez njega? Neee! Imam Milu, ali mi i on treba. Nama treba!

Osećam kako mi zabadaju iglu u venu i stižem da pomislim samo na to da mi je dete na sigurnom...

Plavičasta svetlost se širi i razliva mojim umom dok tonem u blaženo carstvo snova...

Bar nismo povelili Milu...

Uvod

*osamnaest godina kasnije
novembar 2011.
Beograd*

*Ana Senković i Nikola-Nik Senković
1966–1993. 1961–1993.
Ljubav zapisana u večnosti*

Dva draga lica, moji roditelji, smeše se sa slika utisnutih u spomen-ploču od crnog mermera. Gledam slike sa čežnjom, gledam cveće koje sam donela, gledam u sveće koje ravnomerno gore i udišem miris tamjana. Ista scena svaki put. Isti tupi bol u grudima. Ista ljutnja koja ne prolazi.

Imam dvadeset i pet godina i trebalo bi da sam odavno prebolela, ali nisam. I dalje sam ljuta na očev životni izbor, ljuta na majčinu ljubav prema njemu, ljuta zato što su me ostavili kada su mi bili najpotrebniji.

A opet, čim sam saznala da sam dobila posao, došla sam da se pohvalim. Prvo njima, a zatim dedi i stricu. Tužno je to što svoju najbližu rodbinu posećujem na jednom mestu, jer, svi su sahranjeni na istom groblju.

Iskreno sam se nadala da ću danas konačno uspeti da zaplačem i da ću proлити more suza koje se godinama skupljaju u meni, ali ništa. Oči su mi suve. Peku koliko su suve.

Zora sedi pored mene. Svaki čas uzme moju ledenu šaku, pa je stisne svojom toplom, da me ohrabri. I ona zna koliko su suze dobrodošle i mislim da je insistirala da dođe sa mnom da bi mi ponudila rame za plakanje. Ali, suza nema.

„Mila, dušo, prehladićeš se“, kaže i povuče mi kragnu kaputa uz vrat, a onda mi nežno pomazi kosu. „Nije ovo dan koji treba da provedeš na groblju.“

„Nedostaju mi. Toliko mi nedostaju... Svi...“ Glas mi zaškripi, a bol se pojača.

„Znam, sunce milo. I sve dok ti nedostaju, nećeš ih zaboraviti, ali moraš da naučiš da živiš sa manje bola.“ Stegne mi ruku jače i nasloni se na mene, kao da želi da upije moj bol, da mi olakša.

Osamnaest godina nemam roditelje, sedam sam bez dede koji se trudio da bude njihova zamena, a dve bez strica koji me je na sve načine podržao da pokušam da pronađem svoj put.

Imam samo Zoru, Branka i njihovog sina Sašu. Iako su mi dalji rođaci po majci, nesebično su mi pružili dom nakon dedine smrti. Zahvaljujući njima sam od neobuzdane buntovnice postala koliko-toliko pristojna mlada žena.

Strpljivo su čekali da shvatim ono što mi je Saša rekao ubrzo nakon dedine smrti. Nešto slično mi je rekao i stric kada sam odlučila da se otrgnem od sveta kriminala. Čekali su da shvatim da, ako želim bolju i sigurniju budućnost, moram sama da je stvorim, a prvi korak je bilo obrazovanje. Čekali su da prestanem da se provlačim u školi i da počnem da učim. Tada su me podržali svom snagom i danas mogu da kažem da sam perspektivna arhitektica i da sam na dobrom putu, ali...

Moje srce je još zarobljeno među grobovima, a u njemu su zarobljeni svi moji strahovi. Strah od prošlosti, strah od budućnosti, strah od ljubavi i strah od gubitka onih koje volim.

PRVO POGLAVLJE

Mila

utorak, 10. april 2012.

jutro

Beograd

Ovo je jedan od onih dana kada put od Dušanovca do Novog Beograda traje čitavu večnost. U Beogradu je dovoljno da padne slaba kiša, pa da nastupi potpuni kolaps u saobraćaju. Nervozno lupkam prstima po volanu i odsutno slušam glas voditeljke na radiju. Ne volim da kasnim, bilo gde, i do sada nisam nijednom zakasnila na posao.

Ipak, sve ukazuje na to da ću zakasniti baš danas kada u projektantski biro u kojem radim dolazi potencijalno važan klijent. Direktor nas je juče zamolio da budemo spremni za pitanja koja će nam, možda, klijent postaviti. Znam da nisam u igri za posao koji uključuje neposrednu komunikaciju sa klijentima, ali opet, direktorova želja mora biti ispoštovana. Svi treba da budemo prisutni.

Kolona vozila ispred mene počinje polako da se pomera i stiskam gas. Ako uspem da pređem Gazelu za nekoliko minuta, moguće je da ću stići na vreme. Pokušavam da se prestrojim u bržu traku, kada mi put preseče sivi mercedes.

Strpljenje vozača u Beogradu je na niskom nivou, ni ja ne spadam u grupu strpljivih. Naglo stisnem kočnicu i pritisnem sirenu. Ošinem pogledom bahatog vozača i zaprepastim se kada mi pokaže srednji prst. Opsujem glasno i uzvratim mu. To nije nimalo damski, ali u ovom trenutku samo mislim na to kako da stignem na posao.

Kada prođem pored *Sava Centra* gužva je manja. Dodam gas i za samo nekoliko minuta stignem do poslovne zgrade u kojoj se nalaze naše kancelarije. Sačekam da mi mrzovoljni portir podigne rampu, a onda uđem u garažu.

Biro *Omega* je na trećem spratu i mi arhitekta, a ima nas sedmero, smešteni smo u komfornoj i modernoj kancelariji. Stolovi su dovoljno udaljeni i imamo dovoljno prostora da radimo u miru, a opet, ne postoji osećaj izolovanosti.

Direktor, Miša Popović, sposoban je čovek i, iako se u građevinskoj industriji i dalje oseća kriza, uspeva da obezbedi dovoljno posla za sve nas. Projekti su raznovrsni i nisu ono što bih stvarno želela da radim, ali ne mogu da se žalim. Za sada nemam bolje rešenje.

Iako sam završila fakultet sa prosekom preko devet, a master studije u Berlinu, u Srbiji se prvi ili dobar posao najčešće dobija preko veze. Pošto ja svoje stare „veze“ nisam želela da koristim, izvesno vreme sam razmišljala da se ne vratim u Beograd.

Međutim, Zora je imala zdravstvenih problema, operisala je štitnu žlezdu, i nisam htela da budem daleko od nje. Ona i Branko su bili uz mene kada su mi bili najpotrebniji i to je najmanje što sam mogla da učinim, da im uzvratim. Moja je sreća što je čika Branko dočekaio penziju kao fakultetski profesor. Miša Popović je brat njegovog bivšeg studenta i zahvaljujući tom poznanstvu dobila sam posao čim sam se vratila iz Nemačke.

Popović u početku nije bio baš oduševljen, jer je uz neiskusnu arhitekticu dobio nekoliko uslova, a glavni je bio taj da radim samo projekte ili delove projekata koji ne zahtevaju direktan kontakt sa klijentima. Verovala sam da će moje mesto, ubrzo postati višak.

Ipak, nakon prvog meseca je došlo do promena u birou, a pretpostavljam da je to značilo upliv dodatnog kapitala, budući da se povećao broj zaposlenih. Zaposlio je projekt-menadžere, podelio ih po oblastima, i tako i ostalim kolegama znatno umanjio odlazak na teren. Kako je vreme odmicalo moj osećaj ravnopravnosti je rastao. To je doprinelo da se opustim i konačno počnem da pokazujem svoje znanje. Zato su i projekti koje dobijam sve bolji.

Izađem iz lifta i odmah vidim da su svi na svojim mestima. Zakasnila sam pet minuta i za kafu nemam vremena. Požurim do svog stola i na brzinu ubacim tašnu i telefon u fioku, uključim kompjuter i pozdravim nekoliko kolega koji još uvek nisu zadubljeni u posao.

Trenutno radimo na projektu renoviranja hotela u centru grada. Projekat je složen jer se nalazi u sklopu stambeno-poslovnog bloka i ruke su nam vezane po pitanju proširenja i spoljašnjeg izgleda.

Međutim, ja sam imala sreće. Dobila sam poslednja dva sprata na kojima su se nalazili luksuzni apartmani. Svi su bili iste veličine i sa istim rasporedom prostorija, a novi vlasnik je želeo isti broj apartmana, ali različite kvadrature, pa je trebalo da uradim kompletnu rekonstrukciju unutrašnjih zidova i da ponudim prostorno zanimljive i funkcionalne apartmane u nekoliko veličina.

Prošle nedelje je bila prezentacija i klijentu se dopalo rešenje koje sam zamislila, pa je otišao korak dalje i zatražio da uradim i dizajn enterijera.

Popović je, iako zna da nemam nikakvog praktičnog iskustva na tom polju, bezrezervno prihvatio zahtev klijenta, a meni je dao odrešene ruke i fleksibilan rok.

Kada se podigne sistem kompjutera, na brzinu pogledam sve foldere sa onim što sam do sada uradila. U pitanju je osam strukturno različitih apartmana i gledam šta bi mi danas najviše odgovaralo da radim. Odlučim se za najveći apartman. U njega sam uložila najviše truda, ali i dalje nisam zadovoljna nekim pojedinostima, a ne smem ništa da prevedim. Onaj koji ga bude iznajmljivao moraće da ima mnogo novca, a za taj novac će očekivati vrhunsku udobnost. Ponovo se vratim na veliki dnevni boravak.

Jutro odmiče sporo, a atmosfera je neprirodno utišana. Ugrabila sam malo vremena, skuvala sebi kafu, i dok odsutno gledam u monitor, pitam se koliko je zaista važan klijent koji danas dolazi? Verovatno je u najavi veliki posao jer će ga direktor voditi kroz biro. To nije uobičajena praksa u našoj kompaniji, a koliko znam, nije bila ni pre nego što sam se zaposlila.

Iza sebe odjednom čujem komešanje, a potom i glasove. Dođavola, sedim na mestu odakle ne vidim hodnik koji vodi u ostale kancelarije. Glasovi se približavaju i sada sam sigurna da je klijent stigao i da su upravo krenuli u našu kancelariju.

Naglo se pomerim da spustim prste na tastaturu, da izgleda kao da nešto radim. Zakačim još uvek prepunu šolju, a kafa pljusne i razlije se po suknji u veliku braon mrlju. Posred krila!

„Sranje!“, uzviknem glasno iako mi to nije bila namera, i skočim kao oparena. Tek tada postanem svesna da Miša Popović i još dva muškarca stoje toliko blizu da bi morali da budu gluvi a da ne čuju moju psovku. Prebledim, a srce počne ubrzano da kuca. To samo meni može da se dogodi! Znam da nemam izbor i da moram da se suočim sa njima pre nego što odem u toalet da pokušam da operem fleku koja se munjevito širi po mojoj svetlosivoj suknji.

Dok se okrećem, postiđena sam, a jedan od dva nepoznata muškarca stoji ispred mene, čvrst kao stub. U ruci mu je čista, bela, maramica. Viši je od mene iako imam cipele sa visokom potpeticom. Na čas zurim u maramicu i shvatam da sigurno izgledam kao potpuni idiot. Svi u kancelariji verovatno gledaju u mene, a ja podignem pogled, polako, kao na usporenom snimku, da bih bolje upila ono što vidim.

Au! Čvrsta brada, glatko izbrijana, usne boje zrele maline, savijene u začetak smeha, nos pravilan, ali malo oštrije linije, i oči... O Bože! Imaju boju tople čokolade i, iako se čini da su ozbiljne i mirne na površini, ja vidim nestašni ples u njima. Nisam sigurna da li je to samo plod moje mašte i brzo podignem pogled ka blago izvijenim obrvama, širokom čelu oivičenom savršeno urednom crnom kosom. Nemam pojma koliko vremena tako stojim. U stvari, nisam sigurna ni da li stojim. Osećam se kao da lebdim.

Ispružim ruku da uzmem ponuđenu maramicu i shvatim da mi telo normalno radi jer kroz mene protutnji čistih dvesta dvadeset volti. Katastrofa! Dodir ovog muškarca deluje na mene kao ogoljena strujna žica. Znam da treba nešto da kažem, a grlo mi je suvo.

Nekako uspem da nateram sebe i promucam hrapavo „hvala“, pa se okrenem da pogledam svog direktora. Mogu samo da zamislim koliko mu je neprijatno zbog scene koju

sam priredila. Međutim, Miša Popović se vidno zabavlja malom scenom kojoj prisustvuje, a ja ne mogu da poverujem da mu je išta smešno. Možda samo glumi pred klijentom.?

„Oprostite“, napokon izustim još jednu reč i sagnem glavu da pogledam svoju suknju. „Moram da izađem nakratko“, glas mi je jadan i jedva čujan, a u grudima me stegne kao da ću doživeti infarkt.

„Samo izvolite, kolegнице“, Popović se naglo uozbilji. Sigurno je primetio moj panični pogled, jer osećam da me panika svu obuzima. „Ne morate žuriti“, doda.

„Hva... Hvala“, opet promucam i šmugnem prema toaletu. Nemam hrabrosti da pogledam nijednog od svojih kolega. Želim samo da nestanem, da me nema. Kakav maler!

U sigurnosti toaleta sam, ali se ne osećam nimalo bolje. Potpuno mi je neverovatno moje umeće da upropastim ovako važnu situaciju! Samo ja mogu da prolijem po sebi kafu u trenutku kada je iza mene potencijalni klijent godine. I samo ja mogu, kao da sam neka drolja, da odmeravam tako važnog čoveka kao da mi je upravo ponudio da provedem noć sa njim.

Godinama unazad dobro vladam sobom i učim kako da budem dama. Ipak, malopre su, na tren, popustile sve moje straže i znam da sam na krajnje prostački način gledala nepoznatog muškarca. Odjednom mi je muka, a panika ne jenjava.

Nagnem se nad umivaonik i poprskam vrat vodom. Pazim da ne pokvasim bluzu. Ionako je tanka. Voda me malo osveži i saberem se. Prvo nasapunjam fleku i pažljivo je isperem, pa uzmem fen iz druge fioke u ormariću i za čas osušim tanki materijal. Mrlja se i dalje nazire, ali nije tako vidljiva. Hvala Bogu na dobro opremljenom toaletu.

Još malo stojim ispred ogledala i vežbam disanje. Krajnje je vreme da se suočim sa posledicama svoje nespretnosti.

Kada se vratim u kancelariju, vidim da su direktor i gosti otišli. Niko od kolega ne obraća pažnju na mene, te se brzo vratim za svoj sto. Možda scena uopšte nije bila tako strašna kako je meni izgledala. Svima se dešavaju pehovi, zar ne? Posegnem za mišem i tek tada postanem svesna da i dalje čvrsto stežem belu maramicu. Ispustim je kao da je užarena i u tom času uhvatim pogled kolege koji sedi za najbližim stolom. Slegnem ramenima i uzvratim upitnim pogledom.

Miloš ustane i dođe do mene, a onda sedne na ivicu mog stola.

„Otišli su ponovo u kancelariju generalnog“, kaže mi.

„Nadam se da Popović nije ljut zbog onoga što mi se desilo.“

„Nije tako izgledao.“

„Znamo li, napokon, o kakvom klijentu je reč?“

„Verovala ili ne, ništa nas nisu pitali. Nakon tvog odlaska, zadržali su se samo nekoliko minuta i Popović ih nije ni predstavio. Čuo sam samo da pominje Ćirića i pretpostavljam da je hotel u pitanju pošto je on projekt menadžer za hotele. Malopre sam video da je prošao hodnikom i mislim da je sada sa njima u kancelariji. Čini mi se da ovaj gospodin radi samo s jednim arhitektom, šta god da gradi ili uređuje, i rekao bih da ga je izabrao i pre posete.“ Pogleda me značajno i jasno mi je da misli da sam ja izabrana, a u to ne verujem.

„Hajde, videćemo uskoro jesi li u pravu“, odgovorim sa olakšanjem jer sam sigurna da greši. Miša Popović je obećao da me neće izlagati direktnom kontaktu sa klijentima. Moje kolege to ne znaju, ali ja znam.

DRUGO POGLAVLJE

Izazov

*utorak, 10. april 2012.
popodne
projektantski biro Omega*

Sa pauze za ručak sam se vratila mnogo bolje raspoložena. Imala sam dovoljno vremena da odem do auta i obučem trenerku koju uvek imam u gepeku, a onda sam suknju odnela na hemijsko čišćenje. Dok sam čekala da vredni radnici očiste moju omiljenu suknju, pojela sam sendvič u kafeteriji preko puta.

Kada ponovo uđem u kancelariju, ugledam Stefana Ćirića kako ležerno sedi na mojoj stolici. Raspoloženje mi se odmah pokvari, a u stomaku me nešto preseče. Šta će on kod mene? U glavi brzo izlistam sve rokove i sigurna sam da nema ništa što je danas trebalo da završim. Pridem i stanem pored stola. Kancelarija je i dalje prazna. Niko se još nije vratio sa ručka.

„Dobar dan, koleginice“, kaže i osmehne se bledunjavo i izveštačeno. Kao da zna koliko ga ne podnosim.

„Dobar dan, gospodine Ćiriću.“ Namerno mu se obraćam zvanično iako je samo nekoliko godina stariji od mene. „Nadam se da moja stolica nije udobnija od vaše“, dodam zajedljivo.

Ćirić prvo pogleda u svoj skupi ručni sat, a onda u mene. Lice mu je bezizražajno. Znam da ga nerviram i moram da mu odam priznanje, jer to ne pokazuje.

„Koleginice, vaša pauza je istekla. To što sam ovde, znači da imam poslovno obaveštenje za vas“, kaže nadmenim glasom. Stvarno me ne podnosi.

„Izvolite?“, uzvratim poslovno.

„Popović vas očekuje u maloj konferencijskoj sali u dva sata. Nemojte kasniti.“

„Mene?“ Upitam iako sam jasno čula šta je rekao.

Znam da sam jutros zabrljala, ali Miloš je rekao da mu se čini da direktor nije ljut. Takođe, rekao je i da mu se čini da sam ja izabrani arhitekta, a sastanak u konferencijskoj sali najavljuje nastavak jutrošnje posete. Novi nalet panike me svu obuzme.

„Vama sam se obratio, zar ne?“ Ćirić pita dok me gleda podsmešljivo svojim sitnim očima.

Ponekad imam utisak da može da gleda kroz ljude, kao da ima rendgenski pogled. Ipak, sigurna sam da ne zna ko sam, jer u tom slučaju se ne bi ovako ponašao. Umirem od strepnje zbog predstojećeg sastanka, a on likuje zbog toga.

„Hvala vam. Biću tamo i biću tačna“, odgovorim kratko, bez želje da nastavim razgovor. Vidim da on očekuje da ga pitam još nešto, a ja namerno neću da mu pružim to zadovoljstvo, iako imam hiljadu pitanja.

Kada shvati da više ništa neću reći, lenjo se podigne iz moje stolice. Sve vreme me odmerava, a ja skrenem pogled u stranu. Lice mi je ukočeno jer ne želim da vidi ni jednu jedinu emociju.

Malo pre dva sata uđem u malu konferencijsku salu, na kraju dugog hodnika. Slađa, Popovićeva sekretarica, užurbano izdaje naredbe kafe-kuvaricama kako da rasporede piće na stolu, pozdravi me i izađe čim završi posao.

Stefan Ćirić sedi sa desne strane stola, prelistava papire i ignoriše me. Ne znam zašto me toliko nervira, ali stvarno bih mnogo volela da trenutno nije tu.

Dok ja stojim neodlučna, razmišljajući gde da sednem, ulazi Miša Popović.

„Koleginice, je li sada sve u redu?“, pita brižnim glasom dok mi pruža ruku.

„Jeste, hvala. Zapravo, dugujem vam izvinjenje. Pomerila sam se naglo i kafa je samo pljusnula. Trenutak je stvarno bio nezgodan“, objasnim iako nema potrebe. Čovek me je i video i čuo.

„Dešava se, ne brinite“, odmahne rukom kao da to uopšte nije važno, pa me pogleda upitno. „Da li vam je Stefan rekao zašto ste ovde?“

„Nije“, ne znam da li da pitam ili da sačekam da mi sam kaže.

„Zato smo vas pozvali, pre nego što sastanak počne. Ukratko, naš novi klijent, sa kojim ste danas imali, da tako kažem, bliski susret, želi da vi radite na novom projektu izgradnje stambeno-poslovnog kompleksa na Zlatiboru. Danas će vas upoznati sa svojom idejom, a mene zanima za koliko vremena ćete moći da procenite rok potreban za projektovanje kada čujete šta želi da gradi?“ Zatim se malo nagne ka meni i tiše doda: „Ne brinite, sigurno je.“

Đavola je sigurno! Ovome se nisam nadala! Zašto ja? Svi u birou imaju više iskustva od mene i niko nema problem odlaska na teren. Osećam da me ponovo hvata panika, pitanja se roje, ali sam svesna da nije ni vreme ni mesto

za raspravu. Ne smem da padnem na prvoj prepreci. Zato udahnem duboko i polako kažem:

„Prvo moram da čujem zahteve klijenta. Mislim da je neozbiljno da licitiram rokove dok ne saznam šta tačno želi.“ Odlučim se za diplomatski odgovor koji je najbliži istini.

„Slažem se sa vama“, tik iza leđa čujem duboki muški glas.

Automatski povežem glas sa moćnim muškarcem od jutros i da, fantastično ide uz njega. Njegova jednostavna rečenica zabije mi se u stomak i izazove blagu drhtavicu. Odmah se pomolim da iz mene ne ispliva prostakuša od jutros.

Dok skupljam pribranost da preguram sastanak, osećam kako dotični muškarac prolazi iza mojih leđa.

Stane ispred mene, pruži mi ruku i odmah pomislim kako ima lepo oblikovanu šaku i veoma duge prste, a misao da bih ih rado osetila na svom telu, izazove mi vrućinu u licu.

Opčinjeno podignem glavu i pogledi nam se ukrste. Tamne oči više nisu tople, već su predatorski sužene, a pogled mu je moćan i opasan. Vrućina se proširi čitavim telom, a prijatni naboj mi obuzme nerve.

„Petar Marić, *King Konstrakšn*. Već jednom sam propustio priliku da se predstavim“, reči mu klize sa usana dok me fiksira pogledom. Ja čitam one iz njegovih očiju. One mi kažu: *Rado bih te pojebao*.

Oh, kako se samo slažemo u tome, gospodine Mariću! Pomislim i blago odmahnem glavom, kao da ću tako oterati naboj koji mi njegova ruka stvara u telu.

„Drago mi je. Ja sam Mila Senković.“

Divim se sebi što sam uspela da izgovorim sopstveno ime i upitno pogledam u drugog muškarca.

„Ja sam tehnički direktor u *King Konstrakšnu*, Bojan Delić.“ Ljubazno se osmehe i pruži mi ruku, a ja je mehanički prihvatim, i dalje zaposednuta osećajem Petrovog dodira.

Ne znam da li sam uspela da se osmehnem ili mi je lice razvučeno u neku tužnu grimasu? Uopšte ne vladam sobom.

Kada sednemo za sto, nekoliko trenutaka mi bude jako neprijatno. Marić i Delić sede preko puta, a pošto prostorija nije velika, ne znam gde da gledam kako bih izbegla dva intenzivna i procenjivačka pogleda. Jedan je zabavljeno zainteresovan, a drugi... Moćan i prodoran... Do gole kože!

„Koleginice Senković, ukratko sam vam rekao šta je tema sastanka, a gospodin Marić će sada detaljnije izneti svoj zahtev“, Popović mi se obrati blagim tonom i usmeri svoj pogled na Marića.

„U pitanju je projekat naselja na Zlatiboru. Pošto je lokacija petnaestak kilometara udaljena od centra, potreban je kompletna prateći sadržaj. Parcela ima deset hektara, pa mislim da ćete imati sasvim dovoljno prostora da se razmahnete. Želim petnaest luksuznih planinskih kuća, nekoliko manjih hotela, takođe sa luksuznim apartmanima, i želim mnogo lokala u kojima će budući vlasnici i gosti da provode vreme. Teren nije ravan i savršen je za kaskadnu postavku“, Petar Marić izloži svoju ideju kao energičan poslovni čovek koji zna šta hoće.

Pruži mi nekoliko fotografija terena, a ja se uhvatim za njih kao za slamku spasa. Ionako ne znam šta ću sa rukama.

Pažljivo gledam fotografije, ne žurim, i odmah pokušam da zamislim šta bih sve mogla da napravim na tolikoj parceli. Dok se zamišljena slika popunjava, izazov u meni počne da raste. Oduvek sam želela da projektujem nešto veliko, a ovdje imam mogućnost za čitav grad, odnosno gradić.

„Pretpostavljam da imate u planu neko ekološki održivo rešenje, s obzirom na to da želite mali grad usred planine. Sve ostalo bi bilo skrnavljenje,“ izgovorim napokon prvu rečenicu.

„Odlično pretpostavljate, gospođice Senković.“ Uglovi usana mu se izviju u blagi, lenji osmeh. Uh! Sigurno zna kako utiče na žene! „Vitalnu infrastrukturu smo već završili. Imamo sopstveni izvor sa dobrim kapacitetom vode, kao i postrojenje za prečišćavanje otpadnih voda. Sve što uzmemo iz prirode vratićemo joj nezagađeno. Električna energija i grejanje biće obezbeđeni iz solarnih ploča. Imaćete priliku da se uverite da su sva rešenja veoma kvalitetna. Ovo će biti prvi pravi ekološki projekat u Srbiji. Sada mi samo nedostaje atraktivan gradić koji će gostima da pruži svu udobnost odmora. I, odmah ću reći da me ne interesuju tipične etno-kuće. Hoću luksuzan spoj tradicionalnog i modernog, a od vas očekujem da se za to pobrinete.“

Njegovo izlaganje me ostavi bez dovoljno vazduha u plućima, ne mogu da verujem da je izabrao mene za tako važan projekat. Znam da nemam veliko iskustvo, ali znam i da sam dorasla svom poslu. Mnogo truda i rada sam uložila tokom školovanja jer sam znala da ne postoji drugi način da budem cenjena u svojoj struci, osim da pokažem koliko sam dobra. Sve znam, a opet sedim bez daha i osećam kako mi se samopouzdanje topi dok svi čekaju da nešto kažem. Moćni me fiksira pogledom, a to mi dodatno otežava situaciju.

„Volela bih da uživo pogledam teren“, bubnem iznenada, iako to nisam htela da kažem. Zaboga, na osnovu fotografija je lako dobiti ideju. „Naravno, ako nije problem,“ dodam kada on iznenađeno izvije obrve.

„Naravno da nije problem. Kada god poželite Bojan će biti spreman da vas povede u obilazak. Ono što me sada interesuje jeste za koliko vremena ćete moći da date prvu procenu roka za projektovanje?“

„Sve zavisi da li želite da radim projektovanje samo u smislu dizajna ili hoćete da uključim i konstrukciju.“

„Popović mi je rekao da imate široko obrazovanje iz građevinsko-tehničke oblasti. Voleo bih da što više znanja primenite na ovom projektu. Mislim da je mnogo lakše kada jedan stručnjak pokriva više vezanih oblasti.“

„Slažem se“, kažem opčinjeno. Ne mogu da odvojim pogled od njega. Ko je on? Odakle se stvorio da, kao tornado, uleti u moju glavu i razbuca je u potpunosti. „Trenutno radim na drugom projektu, pa ne mogu da pogledam teren dok ne završim. Nakon obilaska će mi biti potrebno nekoliko dana da osmislim prvo rešenje i kažem vam koliko vremena je potrebno za projektovanje“, pogledam svog direktora u očekivanju da potvrdi moje reči.

„Vaše trenutne projekte će preuzeti Miloš Simonović. Pošto gospodin Marić želi samo vas, a upravo ste čuli koliko je posao obiman, bićete oslobođeni rada na ostalim projektima. Od sada, ovo je vaš prioritet. Uostalom, Čirić je u toku sa svim što ste do sada uradili i primopredaja neće biti problem“, Popović kaže odlučnim glasom.

„Zar neće gospodin Čirić biti sa mnom na ovom projektu?“, pitam začuđena što mene oslobađa, a njega ne.

„Ne“, odgovori mi Moćni. „Vi ćete raditi direktno sa ljudima iz moje kompanije. Pošto ćete ići na teren, nema potrebe da vam bilo ko organizuje posao kada to možete da učinite sami. Shvatićete brzo da sam veoma zahtevan i da volim da se stvari odvijaju bez zastoja, a za to mi je potreban direktan kontakt.“

Pogled mu je uperen u moje oči i, ma koliko se trudila da ubedim sebe da vodimo normalan poslovni razgovor, ipak ne mogu da se otmem utisku da on priča o još nečemu. Potiskujem u sebi taj osećaj. No, dobro. Kukala sam u sebi na Stefana Čirića i napokon se pojavio neko da ga bar na

izvesno vreme skloni dalje od mene. Zapravo, trebalo bi da budem veoma zahvalna.

„U tom slučaju, volela bih da odem na Zlatibor već sutra“, preuzmem inicijativu i pogledam u Bojana Delića. „Je li to izvodljivo?“

„Naravno. Biću spreman u vreme koje odredite.“

„Predlažem da krenemo rano. Je li sedam sati u redu?“

„Idealno“, odgovara on i vadi vizit-kartu. „Ovde su svi moji brojevi i imejl adresa. Do kraja radnog vremena mi javite gde da dođem po vas.“

„Dogovoreno“, konačno uspem da se osmehnem uprkos Marićevom intenzivnom pogledu. Pravo je čudo da nije probušio rupu u meni.

TREĆE POGLAVLJE

Petar

utorak, 10. april 2012.

popodne

Beograd

Izlazim iz konferencijske sale sa sramno velikom erekcijom i mislim da bih mogao da jebem do kraja dana i celu noć! Nju!

Bojan hoda pored mene i ništa ne govori. Dobro me poznaje i zna da je bolje da ne priča. Ipak se šeretski osmehuje. Siguran sam da je video kako sam gledao arhitekticu Senković. I ne samo on, svi su videli!

Kada smo prošle nedelje konačno dovršili dogovor za ovaj posao, Popović me nije upozorio da je arhitektica, koju preporučuje kao vođu tima, prava lepotica. Naravno, nije ni trebalo da priča o njenoj lepoti jer je nevažna za posao, ali svejedno, mogao je makar usput da pomene i taj detalj. Protrljam koren nosa. Inače to radim kada sam zbunjen, da saberem misli.

Okej, napalio sam se na buduću poslovnu saradnicu. Nije mi prvi put, a neće biti ni poslednji. Ovde je presudnu ulogu odigrao faktor iznenađenja. Do ulaska u *Omegu* nisam razmišljao kako izgleda jer sam unapred bio ubeđen da je

devojka... Totalni aut. S obzirom na njene kvalifikacije mislio sam da ne stiže da brine o svom izgledu. Osim toga, u Srbiji devojke koje izgledaju kao ona retko troše mladost buljeći u knjigu i monitor. Beograd je pun prelepih starleta i sponzorruša, ali ova mala izgleda bolje od svake sa kojom sam bio.

Čim sam je ugledao u *Omegi* i ponadao se da će mi Popović pokazati u njenom pravcu, a on baš to i uradio, proradila mi je vrela mašta. Scena sa kafom je bila prvi okidač. Odmah sam zamislio kako je odvodim u toalet da joj pomognem oko fleke. Naravno, u mašti sam je skinuo i rukama opipao svaki deo njenog savršenog tela. Kada me je temeljno odmerila, poželeo sam da maštu pretvorim u stvarnost.

Čini mi se da joj se svidelo ono što je videla, ali nisam siguran. Za razliku od mene, malopre je dobro vladala sobom. Kada sam ušao u salu i video je kako stoji pored Popovića, imao sam dovoljno vremena da uživam u njenim nogama i dupetu. Trenutno sam u kres kombinaciji sa stvarno dobrom ribom, ali ova je bolja. I, zato sam tražio samo nju.

Zvuk otključavanja auta me vrati u stvarnost. Zar smo već u garaži? Otvorim vrata i sednem na mesto suvozača, a Bojan me upitno pogleda.

„Ti voziš,“ kažem kratko.

Bojan samo klimne glavom, obiđe auto, pa sedne i startuje motor.

„Pa, kako ti se čini?“, pita me dok izlazimo iz garaže.

„Uh, izgleda za deset plus, a ostalo... Pa, nemam pojma“, odgovorim iskreno, jer znam da me pita za utisak o arhitektici. „Verujem da zna posao, a opet, dok mi ne da nešto opipljivo, nemam pojma na šta će ličiti *Kraljev grad*.“

„Šta bi dao da si na mom mjestu...?“, Bojan zapeva pesmu od *Bijelog dugmeta* da me dodatno raspiri, a onda sa osmehom kaže: „Otkida koliko je dobra riba. To i ja sa sigurnošću

tvrdim. Kakva je u ostalom“, naglasi poslednju reč i zastane, „videću sutra.“

„Ma nemoj mi reći!“ zagrizem bačenu udicu. „Nemoj slučajno da si pokušao da joj se nabacuješ!“

„Šta ti pada na pamet? Znaš da sam u vezi, a i da nisam, nikada ne bih najboljem prijatelju skidao ribu. Sada si me razočarao.“

„Otkud ti ideja da sam zainteresovan za nju?“

„Petre, da se meni digô kao tebi, ja bih bio pun planova kako da je pojebem.“

Pogledam Bojana, potpuno zabezeknut. Ako je on primetio kako mi se digô, onda su i ostali videli.

„Ne brini, ne verujem da je još neko primetio“, odgovori kao da mi je pročitao misli. „Svi su bili previše okupirani projektom. Zaboravljaš da te dobro poznajem. Iskreno, provalio sam te po pogledu, a tu je i onaj diskretni pokret rukom ispod stola kada si namestio đoku, pre nego što si ustao.“

„Ti si bolesnik, ali stvarno! Dobro je da i ja poznajem tebe, jer bih pomislio da si pederčina.“

„Samo to ćeš reći?“

„A šta bi ti da čuješ? Hoćeš da priznam da me je napalila? Okej, priznajem! Priznajem i da sam je u mašti kresnuo dva puta za ono vreme koje smo proveli u birou! Jesi li sada zadovoljan?!“

„Polako, čoveče, presušice ti jaja ako tako nastaviš“, nasmeje se.

O, baš se namerio da mi pije krv! To je, inače, naš uobičajeni način komunikacije. Ali, znam kako da ga učutkam.

„Ti ćeš bez svojih ostati ako kažem Mariji gde si bio sinoć.“ Gađam nisko i pogodim pravo u centar. Bojan se malo trgne na sedištu i naglo se uozbilji. Međutim, kada progovori, ne zvuči tako skrušeno. Ponovo!

„Hajde da napravimo dil. Ja ću sutra iz Mile Senković da izvučem sve što te zanima, a ti ćeš da čutiš. Važi?“

„Hm! Zvuči zanimljivo. Verujem da bih lako mogao i sam da saznam sve što me zanima, ali je bolje da taj posao obaviš ti.“

„Prodato! Šta te zanima?“

„Sve što možeš da saznaš. Popović je samo rekao da je Milu zaposlio po preporuci svog brata, da je master studije završila u Berlinu i to sa najvišim ocenama i da joj je ovo prvi posao. Sada, kad razmislim, bio je prilično škrt na rečima.“

„Pa, jasno da je tako. Rekao je samo ono što je važno za posao. Čovek nije očekivao da ćeš se naložiti na nju.“

„Ni ja nisam očekivao, ali sam se zaista naložio. Prelepa je.“

„Još ako je i pametna, dobićeš premiju, čoveče.“

„Uh, sada daleko ideš, Bojane! Njena pamet mi treba za posao, a za seks je dovoljna lepota. U stvari, lepo telo. Ne planiram dugu vezu.“

„Valja biti spreman na sve. Ne zaboravi, ona nije droca koja će ti popušiti za par pića, krpice i priliku da je izvedeš na neko fensi mesto.“

„To još uvek ne znamo i prestani da pričaš o njoj. Idemo negde da jedemo. Appetit mi se naglo probudio.“

„Vidim, i to u svakom smislu. Koji restoran?“, Bojan se glasno nasmeje.

„Ne zezaj me jer sam sada ozbiljan. Vozi bilo gde.“

Bojan izvadi telefon iz džepa i počne da pretražuje imenik, a ja se isključim, naslonim glavu na sedište i sklopim oči. I, odmah vidim njen lik.

Ako bih bio potpuno iskren prema sebi, nisu me fascinirali samo njeno dupe i noge, nego i sve ostalo. Način kako se kretala, gestikulirala i pričala izazvao je u meni neko čudno osećanje i to nema nikakve veze sa tim što mi se digao od samo jednog

pogleda na nju. Odlučim da moram da je imam i da je probam. Na sve moguće načine. Projekat na Zlatiboru mi je najvažnija investicija u životu, ali upravo sam dobio novi podsticaj.

Bojan parkira ispred restorana i vidim da smo na Savskom keju. Dobro, ovde je hrana dobra, ali je uvek velika gužva jer su porcije ogromne.

„Nadam se da si rezervisao sto“, kažem kao da nismo sve vreme zajedno.

„Sada sam zvao, Mariću. Zar nisi čuo razgovor?“

Nasmejem se kao krivac i slegnem ramenima, a Bojan mi namigne. Ponovo se vratimo u naš šablon.

Bojana znam čitavog života. Naše majke su kume. Iako nas je u odrastanju razdvajalo pola sveta, to nikada nije bila prepreka našem druženju. Ako izuzmem njegov trogodišnji boravak u Americi, vidali smo se nekoliko puta godišnje, a ipak mi je oduvek bio blizak, poput brata koga nemam. Da nema njega, ne bih započeo posao u Srbiji i, verovatno se ne bih doselio u Beograd. Čoveče, kakav bih raj propustio! U Americi sam imao sve: vrhunsko školovanje, posao u porodičnoj kompaniji koja godišnje zarađuje više miliona dolara, provod, lepe žene. Ipak, život kakav ovde imam ne može da se poredi ni sa čim.

Dok se nisam preselio, često sam dolazio na nedelju, dve. Naravno, uvek me je interesovao samo dobar provod i nisam imao potpunu sliku o tome kako izgleda živeti u maloj zemlji. Moji su koreni ovde i, iako sam odrastao u potpuno drugačijoj sredini, Balkanac je lako isplivao iz mene i prigrabio sve što mu se nudi. Mnogo novca otvara sva vrata i nema nikakvih ograničenja. Svi me gledaju kao da sam kralj. A kome to ne bi prijalo?

Keri Čin
NEDOSTOJNA

Za izdavača
Dejan Papić

Urednik
Srđan Krstić

Lektura i korektura
Marija Knežević, Vladimir Stokić, Dragoslav Basta

Slog i prelom
Igor Škrbić

Dizajn korica
Lidija Šijačić

Tiraž
2000

Beograd, 2018.

Štampa i povez
Službeni glasnik, Beograd

Izdavač
Laguna, Beograd
Resavska 33
Telefon: 011/3341-711
www.laguna.rs
e-mail: info@laguna.rs

CIP – Каталогизacija у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

ЧИН, Кери, 1976–

Nedostojna / Keri Čin. - Beograd : Laguna, 2018 (Beograd :
Službeni glasnik). - 338 str. ; 20 cm

Pravo ime autorke: Dragica Bradonjić. - Tiraž 2.000.

ISBN 978-86-521-2843-3

COBISS.SR-ID 266243596